M.I. VAN DIJK EN T. WILMS

Jurisprudentie

ARBEIDSVERHOUDINGEN

CAS 21 januari 2015
CAS 2013/A/3365 *(Juventus FC/Chelsea FC)* en CAS 2013/A/3366 *(A.S. Livorno Calcio S.p.A./Chelsea FC)*

Inleiding

Deze zaak heeft betrekking op de Roemeense profvoetballer Adrian Mutu die oorspronkelijk een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd overeenkwam met Chelsea FC (hierna: Chelsea), ingaande op 11 augustus 2003 en eindigend op 30 juni 2008. Tijdens een door de Engelse voetbalfederatie FA uitgevoerde drugstest op 1 oktober 2004 testte Mutu positief op cocaïne. Nadat Mutu op 17 oktober 2004 het gebruik van cocaïne had bekend, heeft Chelsea op 28 oktober 2004 de arbeidsovereenkomst met onmiddellijke ingang beëindigd. Volgens Chelsea zou sprake zijn van ernstig verwijtbaar handelen ('gross misconduct') van Mutu. Op 4 november 2004 werd Mutu door de tuchtcommissie van de FA een boete opgelegd en een uitsluiting van zeven maanden met ingang van 25 oktober 2004. Bij beslissing van 12 november 2004 oordeelde de FIFA Disciplinary Committee dat de uitsluiting wereldwijd zal gaan gelden. Op 29 januari 2005 werd Mutu geregistreerd als speler van Livorno Calcio S.p.A. (hierna: Livorno). Op 31 januari 2005 werd Mutu van Livorno getransfereerd naar Juventus FC (hierna: Juventus). Feitelijk zat Juventus achter het aantrekken van Mutu, maar trad Mutu eerst in dienst bij Livorno omdat het Juventus op grond van de regels van de Italiaanse voetbalfederatie niet meer was toegestaan rechtstreeks een speler uit het buitenland aan te trekken.

Tussen Mutu en Chelsea heeft vervolgens een reeks van (tuchtrechtelijke) procedures plaatsgevonden. Het Court of Arbitration for Sport (hierna: CAS) oordeelde op 15 december 2005 dat er sprake is van eenzijdige contractbreuk door Mutu zonder valide redenen ('just cause') en Mutu aansprakelijk is voor de gevolgen van de contractbreuk (lees: Chelsea een vergoeding is verschuldigd). Op 31 juli 2009, in een nieuwe procedure, bevestigde het CAS (CAS 2008/A/1644) vervolgens het oordeel van de FIFA Dispute Resolution Chamber (hierna: FIFA DRC) dat Mutu aan Chelsea een schadevergoeding is verschuldigd van € 17 173 990 plus (wettelijke) rente vanaf 12 september 2008 (hierna: de vergoeding). Mutu heeft tegen deze uitspraak beroep ingesteld bij het Zwitserse hooggerechtshof. Dit beroep werd afgewezen bij beslissing van 10 juni 2010.

Op 15 juli 2010 heeft Chelsea een procedure gestart bij de FIFA DRC tegen Livorno en Juventus, waarin werd verzocht te oordelen dat Livorno en Juventus, naast Mutu, medeaansprakelijk zijn voor betaling van de vergoeding. Chelsea baseerde zich hierbij op de Regulations Governing the Application of the Regulations for the Status and Transfer of Players 2001. Hierin is onder meer bepaald dat de schadevergoeding die een voor contractbreuk verantwoordelijke speler volgens een besluit van de FIFA DRC verschuldigd is binnen één maand moet zijn betaald. Als dit niet gebeurt, zal de nieuwe club waarbij de speler is geregistreerd medeaansprakelijk worden geacht voor betaling van de schadevergoeding. Dit laatste volgt uit artikel 14.3 van de voornoemde Regulations (hierna: artikel 14.3).

De FIFA DRC oordeelde op 25 april 2013 dat op grond van artikel 14.3, Livorno en Juventus medeaansprakelijk zijn voor betaling van de vergoeding aan Chelsea (hierna: het bestreden besluit). Zowel Livorno als Juventus (hierna tezamen: appellanten) heeft beroep tegen het bestreden besluit ingesteld bij het CAS. Livorno verzoekt het CAS om het bestreden besluit te vernietigen en te oordelen dat Juventus als enige club medeaansprakelijk is voor betaling van een schadevergoeding aan Chelsea. Dit met veroordeling van Chelsea en/of Juventus in de proceskosten. Juventus verzoekt het CAS het bestreden besluit te vernietigen en te oordelen dat Juventus geen bedragen is verschuldigd aan Chelsea met betrekking tot (de beëindiging van het contract van) Mutu met daarbij een veroordeling van Chelsea in de proceskosten. Chelsea voert gemotiveerd verweer. Het CAS behandelt beide procedures gezamenlijk.

Beoordeling

Het CAS moet in de onderhavige procedure een oordeel vellen over de reikwijdte en uitleg van artikel 14.3. De uitleg van dit artikel moet worden bepaald primair op grond van de FIFA-reglementen en subsidiair op grond van Zwitsers recht, hetgeen voortvloeit uit artikel R58 CAS Code of Sports-related Arbitration. In dat kader stellen appellanten kort gezegd dat artikel 14.3 alleen

van toepassing zou zijn als een speler een club verlaat met de intentie om zich aan te sluiten bij een andere club. Chelsea stelt zich op het standpunt dat de aansprakelijkheid van appellanten rechtstreeks voortvloeit uit het feit dat zij kunnen worden aangemerkt als de 'nieuwe club', ongeacht de intentie van de speler. Volgens Chelsea is artikel 14.3 bedoeld ter bescherming van de contractuele stabiliteit en geldt dat een nieuwe club niet (financieel) mag profiteren van de contractbreuk van een speler bij de eerdere club, tenzij de nieuwe club een vergoeding betaalt aan de oude club.

Artikel 14.3 schept volgens het CAS geen contractuele relatie tussen appellanten en Chelsea, waardoor de interpretatie van contracten niet aan de orde is. De uitleg van artikel 14.3 moet worden beoordeeld aan de hand van de interpretaties die van toepassing zijn op statuten en reglementen van juridische entiteiten (i.c. FIFA). Onderscheid kan daarbij worden gemaakt tussen de tekstuele interpretatie, de systematische interpretatie, de teleologische interpretatie en de zogenoemde 'compliant interpretation'. Het CAS tracht artikel 14.3 uit te leggen aan de hand van de tekstuele interpretatie, maar oordeelt dat de letterlijke bewoordingen van het artikel dubbelzinnig zijn. Derhalve moet artikel 14.3 worden geïnterpreteerd aan de hand van de context van het artikel.

Met name de context rondom de invoering van de FIFA Regulations for the Status and Transfer of Players 2001 (hierna: RSTP) is volgens het CAS cruciaal voor de uitleg van artikel 14.3. Volgens het CAS zijn de RSTP voornamelijk beïnvloed door de toepassing van EU-recht op sport en meer specifiek de *Bosman*-zaak. De vereisten die in de rechtspraak van het Hof van Justitie zijn gesteld aan sport zijn daarom relevant voor het bepalen van de reikwijdte en uitleg van de RSTP.

In de onderhavige zaak staat het uitgangspunt van contractuele stabiliteit centraal. Kort gezegd moet worden beantwoord of de contractuele stabiliteit rechtvaardigt dat Juventus en Livorno medeaansprakelijk kunnen worden gehouden voor de contractbreuk van Mutu die resulteerde in de beëindiging van de arbeidsovereenkomst door Chelsea. Het CAS oordeelt hieromtrent dat niet valt in te zien waarom de contractuele stabiliteit rechtvaardigt dat Juventus en Livorno medeaansprakelijk zijn voor betaling van de vergoeding. Juventus en Livorno hebben namelijk nooit enige overeenkomst gesloten omtrent de medeaansprakelijkheid, waren niet betrokken bij de contractbreuk en waren evenmin partij in de tuchtrechtelijke procedure waarin de vergoeding is vastgesteld. Tevens wijst het CAS erop dat Chelsea op eigen initiatief ervoor heeft gekozen om het contract met Mutu te beëindigen. Hiermee heeft Chelsea zelf het risico genomen dat Mutu bij een nieuwe club aan de slag zou gaan. Als Chelsea nog enige waarde had toegekend aan de diensten van Mutu had het op haar weg gelegen om, alvorens het contract met Mutu te beëindigen, de mogelijkheden te onderzoeken om Mutu – tegen een vergoeding – te transfereren naar een andere club. Een dergelijke uitleg is volgens het CAS in lijn met de vereisten die het Hof van Justitie aan sport heeft gesteld.

De uitleg die Chelsea aan artikel 14.3 geeft, is daarnaast onverenigbaar met de vrijheid van werknemers. Volgens het CAS wordt een speler immers beperkt in het vinden van een nieuwe club als de nieuwe club een vergoeding verschuldigd is aan de oude club zonder betrokkenheid van de nieuwe club bij de contractbreuk van de speler.

Op grond van het bovenstaande komt het CAS tot de conclusie dat Chelsea een te ruime uitleg aan artikel 14.3 geeft. Dit artikel is namelijk niet van toepassing als (i) de werkgever de arbeidsovereenkomst per direct beëindigt, (ii) de speler niet de intentie heeft om de club te verlaten voor een nieuwe club en (iii) de nieuwe club geen betrokkenheid heeft bij de beëindiging van de arbeidsovereenkomst met de oude club. Het beroep zal daarom worden gehonoreerd en het bestreden besluit wordt vernietigd. Appellanten zijn niet medeaansprakelijk voor betaling van de vergoeding.

Beslissing
Het beroep van appellanten wordt gehonoreerd en de beslissing van de FIFA DRC van 25 april 2013 wordt vernietigd.

INTELLECTUEEL EIGENDOMSRECHT

Hoge Raad 20 februari 2015
ECLI:NL:HR:2015:397 *(AFC Ajax N.V. (Ajax)/X)*

Inleiding
Ajax is houdster van een aantal Benelux-merken (hierna: beeldmerken). Een van de beeldmerken bestaat uit een wit shirt waarop van boven naar beneden een brede rode baan loopt; met andere woorden het Ajax-wedstrijdshirt (zonder bedrukking). Ajax is tevens houdster van een beeldmerk bestaande uit een rechthoekig rood vlak met aan weerszijden in de volle lengte van het rode vlak een smaller rechthoekig wit vlak. Deze twee beeldmerken kunnen worden aangeduid als de 'rood-witmerken'. Voorts is Ajax houdster van een beeldmerk (hierna: het kruizenmerk), bestaande uit een langwerpig rechthoekig rood vlak met daarop van boven naar beneden twee andreaskruizen met daartussen een weergave van het hoofd van de mythologische held Ajax. Ajax heeft daarnaast een onlineshop waarin zij onder andere artikelen verkoopt met daarop de tekst 'Pride of Mokum', artikelen met het wapen van Amsterdam en artikelen met het kruizenmerk.

X heeft een onderneming die zich richt op de verkoop van voetbal- en Amsterdamsouvenirs. X verkoopt onder andere kleding met de tekst 'Pride of Mokum' en 'Amsterdam', alsmede merchandiseartikelen afkomstig van Ajax (die met toestemming van Ajax in het verkeer zijn gebracht). Op een bepaald model vesten dat X verkocht heeft Ajax (conservatoir) beslag laten leggen. Daarnaast

is X, op verzoek van Ajax, door de voorzieningenrechter in een ex-partebeschikking bevolen de verkoop van deze vesten te staken en gestaakt te houden.

X startte nadien ook met de verkoop van nieuwe, vergelijkbare vesten. Ajax stelde dat ook dit vest inbreuk maakt op haar rechten en startte een kort geding tegen X. De rechtbank oordeelde op 9 juni 2011 in conventie dat X werd bevolen om het aanbieden, in handel te brengen, of op voorraad hebben van exemplaren van de hierboven genoemde vesten te staken onder toewijzing van een aantal nevenvorderingen. Daarnaast werd voor recht verklaard dat X aansprakelijk was voor de als gevolg van zijn onrechtmatig handelen ontstane schade en deze diende te vergoeden. In reconventie werden de rood-witmerken nietig verklaard en werd de doorhaling daarvan uitgesproken.

Het Hof Amsterdam heeft op 15 oktober 2013 het vonnis van de rechtbank in hoger beroep vernietigd en de vorderingen van Ajax alsnog afgewezen. In reconventie heeft het hof de vorderingen van X gedeeltelijk toegewezen. Ten aanzien van de merkenrechtelijke vorderingen oordeelde het hof dat – anders dan de rechtbank bepaalde – de ingeschreven rood-witbeeldmerken rechtsgeldig zijn. Het gaat in de onderhavige zaak immers niet om abstracte kleurcombinatiemerken maar om de kleuren rood en wit aangebracht in een concrete grafische voorstelling waardoor aan de eisen van artikel 2.1 lid 1 Benelux-verdrag inzake de intellectuele eigendom (hierna: BVIE) is voldaan.

Wél brengt het feit dat het om (concrete) beeldmerken gaat mee dat de beschermingsomvang van deze merken is gerelateerd aan de concrete grafische voorstelling daarvan. De beschermingsomvang van de merken strekt niet tot het weren van ieder wit kledingstuk waarop aan de voorzijde een brede rode baan is aangebracht, maar waarvan de contouren van de witte vlakken niet, althans niet op gelijke wijze als in de grafische voorstelling, zijn afgebakend. Het hof is van oordeel dat de vesten die X verkoopt niet voldoende gelijkenis vertonen met één of beide rood-witmerken (het shirt of het vlak) om tot relevante overeenstemming te kunnen concluderen. De vesten kunnen derhalve niet als inbreukmakend worden beschouwd; dit brengt mee dat volgens het hof de op de merkenrechtelijke grondslag gebaseerde vorderingen van Ajax betreffende de rood-witmerken door de rechtbank terecht zijn afgewezen.

Ajax heeft tegen het oordeel van het hof cassatie ingesteld.

Beoordeling

Ajax klaagt in cassatie dat het hof niet de juiste maatstaf heeft aangelegd door voor het oordeel dat geen sprake is van inbreuk op de rood-witmerken voldoende te achten dat de vesten die X verkoopt onvoldoende gelijkenis vertonen met die merken om tot relevante overeenstemming te concluderen. Meer in het bijzonder wordt geklaagd dat bij de beoordeling van het beroep van Ajax de maatstaf uit artikel 2.20 lid 1 aanhef en onderdeel b en c BVIE niet is meegenomen in de beoordeling. Hiermee zou een in de rechtspraak van het Hof van Justitie ontwikkelde rechtsregel zijn geschonden.

Artikel 2.20 lid 1 BVIE bepaalt onder meer dat een merkhouder een derde mag verbieden gebruik te maken van een teken als dit teken verwarring/associatie met het merk van merkhouder opwekt (onderdeel b) en dat merkhouder een derde mag verbieden een teken te gebruiken waarmee ongerechtvaardigd voordeel wordt getrokken uit of afbreuk wordt gedaan aan het onderscheidend vermogen of de reputatie van het merk van merkhouder (onderdeel c).

Het hof had hier volgens Ajax moeten beoordelen of er sprake is van het verwarringsgevaar (onderdeel b) of verband (onderdeel c) uit artikel 2.20 lid 1 BVIE met inachtneming van een globale beoordeling van de overeenstemming tussen de merken, waarbij met name rekening wordt gehouden met hun onderscheidende en dominerende bestanddelen en de mate van bekendheid van het ingeroepen merk. Dit heeft het hof niet gedaan volgens Ajax.

De Hoge Raad oordeelt dat de klacht van Ajax gegrond is. Uit de hier van toepassing zijnde rechtspraak van het Hof van Justitie volgt immers dat een beoordeling van het gestelde verwarringsgevaar (onderdeel b) of verband (onderdeel c) slechts achterwege kan blijven als in geen enkel opzicht overeenstemming tussen het ingeroepen merk en het beweerd inbreukmakende teken bestaat. Het hof oordeelde dat de vesten met geen van de rood-witmerken voldoende gelijkenis vertonen om tot relevante overeenstemming te concluderen. Hierin ligt besloten dat het hof enige mate van overeenstemming aanwezig achtte. Het hof had daarom een globale beoordeling dienen te verrichten om uit te maken of, niettegenstaande de geringe mate van overeenstemming tussen merk en teken, het betrokken publiek merk en teken met elkaar kan verwarren of een verband tussen beide legt. Dit op grond van relevante factoren, zoals de algemene bekendheid of reputatie van het merk. Nu het hof dit niet heeft gedaan, heeft zij een onjuiste maatstaf gehanteerd.

Het voorgaande brengt met zich mee dat de overige onderdelen niet meer hoeven te worden behandeld. De Hoge Raad oordeelt daarnaast dat Ajax aanspraak maakt op een vergoeding van de proceskosten op grond van artikel 1019h Rv. Ajax maakt slechts aanspraak op een vergoeding op voet van deze bepaling voor zover de kosten betrekking hebben op de merkenrechtelijke grondslag. Ajax heeft nagelaten te specificeren welk deel van haar kosten op die grondslag ziet, waardoor de Hoge Raad dat deel ambtshalve begroot op 50%.

Beslissing

De Hoge Raad vernietigt het arrest van het Hof Amsterdam van 15 oktober 2013 en verwijst het geding naar

Hof Den Haag ter verdere behandeling en beslissing. X wordt veroordeeld in de proceskosten.

Rb. Amsterdam 15 april 2015
ECLI:NL:RBAMS:2015:2103 *(Louis van Gaal/Interbest B.V. & Night Writers Holding B.V. (gedaagden))*

Inleiding
Interbest B.V. (hierna: Interbest) houdt zich bezig met reclamecampagnes, Night Writers Holding B.V. (hierna: Night Writers) is een schrijverscollectief dat met Interbest diverse malen per jaar een woordenspel organiseert. In 2014 hebben Interbest en Night Writers een woordenspel georganiseerd rondom het WK voetbal (hierna: het Spel). Louis van Gaal (hierna: Van Gaal) was bondscoach van het Nederlands voetbalelftal tijdens onder meer het WK voetbal in 2014.

Op 11 juni 2014 en op 20 juni 2014 verscheen een paginagrote advertentie voor het Spel in een dagblad, waarbij de afbeelding van Van Gaal werd gebruikt. Namens Van Gaal zijn gedaagden op 17 juni 2014 gesommeerd om zich te onthouden van het maken van inbreuk op zijn portretrecht en vrijwillig te bevestigen – door middel van ondertekening van een onthoudingsverklaring – dat er geen gebruik meer zal worden gemaakt van het portret, een opgave zal worden gedaan van de wijze van gebruikmaking van het portret alsmede dat zij aansprakelijk zijn voor door Van Gaal geleden schade. Interbest heeft deze onthoudingsverklaring niet getekend en op 20 juni 2014 dezelfde advertentie in een blad geplaatst. Van Gaal en Interbest hebben vervolgens contact gehad over een nieuwe onthoudingsovereenkomst, maar zijn het niet eens geworden. Op 1 juli 2014 heeft Interbest vervolgens zelf een onthoudingsverklaring opgesteld en ondertekend.

Van Gaal stelt dat de aansprakelijkheid van gedaagden zou voortvloeien uit het plaatsen van de advertenties, waarmee onrechtmatig gebruik zou zijn gemaakt van het portretrecht van Van Gaal. Hij stelt als bekende voetbaltrainer een hoge mate van verzilverbare populariteit te hebben, zodat hij een redelijk belang in de zin van artikel 21 Auteurswet heeft om zich tegen het gebruik van zijn portret door gedaagden te verzetten. Gedaagden hadden zich dienen te onthouden van iedere suggestie dat Van Gaal de onderneming, producten of diensten van gedaagden zou ondersteunen. Bovendien hadden gedaagden louter een commercieel belang bij de advertentie.

Van Gaal is daarom een bodemprocedure gestart en vordert een verklaring voor recht dat gedaagden onrechtmatig hebben gehandeld door openbaarmaking van zijn portret en veroordeling van gedaagden tot betaling van een vergoeding aan Van Gaal van € 95 815, althans een door de rechtbank in redelijkheid te bepalen bedrag. Daarnaast vordert Van Gaal op straffe van dwangsom Night Writers te veroordelen tot het staken van ieder gebruik van de in de advertentie gebruikte afbeelding en een veroordeling van gedaagden in de proceskosten.

Gedaagden voeren verweer en betwisten dat Van Gaal een redelijk belang als bedoeld in artikel 21 Auteurswet heeft om zich tegen de publicatie van de gebruikte afbeelding te verzetten. De door Van Gaal gevraagde vergoeding is volgens gedaagden exorbitant hoog.

Beoordeling
Tussen partijen is niet in geding dat Van Gaal op de afbeelding die bij de advertentie is gebruikt herkenbaar staat afgebeeld tijdens een wedstrijd van het Nederlands elftal. De rechtbank dient daarom te beantwoorden of Van Gaal een redelijk belang heeft om zich te verzetten tegen de openbaarmaking van dit portret op een dergelijke wijze.

Een redelijk belang kan ook gelegen zijn in het belang van de geportretteerde om zijn populariteit, verworven in de uitoefening van zijn beroep, te verzilveren. In het onderhavige geval beroept Van Gaal zich op dit – volgens hem – zorgvuldig door hem opgebouwde 'commercieel' portretrecht. De rechtbank stelt dat, hoewel Interbest de afbeelding heeft gekocht van een derde en een licentie heeft gekregen voor gebruik hiervan, dit er niet aan af doet dat inbreuk kan worden gemaakt op het portretrecht van Van Gaal. Vaststaat namelijk dat Van Gaal geen toestemming heeft gegeven voor het gebruik van het portretrecht door gedaagden.

Gedaagden stellen zich voorts op het standpunt dat Van Gaal zich het gebruik van een dergelijk alledaagse afbeelding moet laten welgevallen en een redelijk belang mist. Dit omdat het de beroepsuitoefening betreft en de afbeelding is gemaakt in voor publiek algemeen toegankelijke plaatsen, hetgeen inherent zou zijn aan de uitoefening van het beroep bondscoach. Volgens de rechtbank miskennen gedaagden daarmee dat het hier gaat om de verzilverbare populariteit van het portretrecht van Van Gaal en niet om een belangenafweging tussen de privacybescherming van een publiek persoon en het recht op vrije nieuwsgaring. De afbeelding is namelijk niet gebruikt voor een nieuwsbericht, maar voor een commerciële uiting van Interbest. De verweren van gedaagden dat zij gebruik mogen maken van de afbeelding op grond van (een analoge toepassing van) het citaatrecht of de parodie-exceptie gaan evenmin op.

Geconcludeerd wordt daarom dat Van Gaal in onderhavig geval een redelijk belang heeft om zich te verzetten tegen het commercieel gebruik van zijn portret en dat er een vergoeding dient te worden betaald voor het gebruik van het portret van Van Gaal in de campagne voor het Spel. De vorderingen tegen Night Writers moeten volgens de rechtbank echter worden afgewezen. In het licht van het verweer van gedaagden heeft Van Gaal immers onvoldoende onderbouwd dat ook Night Writers betrokken is geweest bij de openbaarmaking van het portret.

Wat betreft de hoogte van de vergoeding volgt uit het arrest *Cruijff/Tirion* (HR 14 juni 2013, ECLI:NL:HR:2013:CA2788, *IER* 2013/60) dat deze vergoeding recht moet doen aan de mate van populariteit of bekendheid van de geportretteerde. Daarnaast moet de vergoeding in overeenstemming zijn met de waarde van het exploitatiebelang van de geportretteerde in het economisch verkeer. De rechtbank zal derhalve aansluiten bij de hoogte van de vergoeding die Van Gaal zelf had kunnen bedingen indien hij had ingestemd met het gebruik van zijn verzilverbare populariteit voor een dergelijke campagne.

Volgens Van Gaal is de waarde van het verbinden van zijn portret aan een product of dienst hoog, vooral omdat hij reeds is gebonden aan (exclusieve) contracten met derde partijen en hij zijn verzilverbare populariteit in de loop der jaren zorgvuldig heeft opgebouwd door zich te laten bijstaan door (sport)marketingdeskundigen en slechts (zeer) selectief meewerkt aan commerciële uitingen. Van Gaal heeft verklaringen van derden overgelegd die de waarde van zijn verzilverbare populariteit in dit geval schatten op bedragen tussen de € 50 000 en € 100 000. Volgens de verklaringen bestaat er zelfs aanleiding om in dit geval uit te gaan van een hogere vergoeding, nu de advertentie is geplaatst ten tijde van een bijzonder evenement: het WK voetbal.

De verklaringen die Van Gaal heeft overgelegd vormen volgens de rechtbank onvoldoende aanknopingspunten om in dit geval vast te stellen welke vergoeding Van Gaal had kunnen bedingen voor het (tweemalig) gebruikmaken van één portret voor reclamedoeleinden tijdens een bijzonder evenement (WK voetbal). Van Gaal wordt derhalve in de gelegenheid gesteld om – bij voorkeur onderbouwd met stukken – nader uiteen te zetten welke bedragen hij in vergelijkbare gevallen vergoed heeft gekregen, bij gebrek daarvan moet worden aangeknoopt bij wat vergelijkbare personen in een vergelijkbare situatie als vergoeding hebben gevraagd.

Beslissing

De rechtbank bepaalt dat de zaak weer op de rol zal komen voor het nemen van akte door Van Gaal, waarna de gedaagden op de rol van zes weken daarna een antwoordakte kunnen nemen. Voor het overige wordt iedere beslissing aangehouden.

VERENIGINGSRECHT

Rb. Gelderland (vzr.) 3 april 2015

ECLI:NL:RBGEL:2015:2286 *(Amateurvoetballer (eiser)/Voetbalvereniging Bennekom (VV Bennekom))*

Inleiding

VV Bennekom is een amateurvoetbalclub, waarvan het eerste elftal uitkomt in de zaterdagcompetitie van de landelijke hoofdklasse van het amateurvoetbal. Eiser is in juni 2012 op basis van een arbeidsovereenkomst in dienst getreden bij VV Bennekom als contractspeler van het eerste elftal. In de laatst gesloten arbeidsovereenkomst staat dat eiser in het seizoen 2014/2015 zal uitkomen voor VV Bennekom en daarvoor een vergoeding zal ontvangen voor de periode van 17 juli 2014 tot en met 17 mei 2015.

Op 20 september 2014 speelde eiser als speler en aanvoerder met het eerste elftal van VV Bennekom tegen SV Huizen. Tijdens deze wedstrijd hebben er ernstige ongeregeldheden plaatsgevonden tussen spelers van beide clubs en hebben in totaal zes spelers een rode kaart gekregen, waaronder eiser. Op 22 september 2014 heeft het bestuur van VV Bennekom aan eiser medegedeeld dat hij vanwege betrokkenheid bij de ongeregeldheden uit de selectie is gezet, alsmede dat is besloten om hem te schorsen en royeren als lid van VV Bennekom.

Bij uitspraak van 24 september 2014 heeft de Landelijke Tuchtcommissie Amateurvoetbal van de KNVB (hierna: de Tuchtcommissie) eiser als lid van de KNVB geschorst voor de duur van achttien maanden. De Tuchtcommissie achtte bewezen dat eiser zich na afloop van de wedstrijd tegen SV Huizen onbehoorlijk heeft gedragen en een speler van SV Huizen één of meerdere keren heeft geslagen. Naar het oordeel van de Tuchtcommissie was er sprake van buitensporig fysiek geweld buiten een spelsituatie, hetgeen wordt aangemerkt als een individuele excessieve overtreding. De Landelijke Commissie van Beroep Amateurvoetbal van de KNVB (hierna: de Commissie van Beroep) heeft deze uitspraak op 21 november 2014 bekrachtigd.

De voorzitter van VV Bennekom heeft op 14 oktober 2014 aan eiser medegedeeld dat hij werd voorgedragen voor royement en dat hierover zou worden beslist in de Algemene Ledenvergadering van 11 november 2014. Bovendien is aan eiser medegedeeld dat de uitvoering van de arbeidsovereenkomst niet meer mogelijk is, omdat eiser tuchtrechtelijk is geschorst voor achttien maanden. Tevens werd kenbaar gemaakt dat deze reden voor rekening en risico van eiser komt en dat de arbeidsovereenkomst daarom per 1 oktober 2014 als beëindigd wordt beschouwd.

Bij vonnis in kort geding van de Rechtbank Midden-Nederland van 4 februari 2015 heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat de beslissingen van de Tuchtcommissie en de Commissie van Beroep worden geschorst. De voorzieningenrechter oordeelde dat de Tuchtcommissie en de Commissie van Beroep onvoldoende gemotiveerd hebben aangegeven dat eiser excessief geweld heeft gebruikt. In het verlengde van deze procedure loopt nog een bodemprocedure, waarin eiser vernietiging van de besluiten van de Tuchtcommissie en Commissie van Beroep heeft gevorderd.

Eiser start vervolgens een kort geding tegen VV Bennekom en vordert schorsing van de (schorsings- en royements)besluiten van VV Bennekom zoals medegedeeld

op 22 september 2014 (hierna: de besluiten). Dit tot het moment dat in een binnen een maand na de betekening van dit vonnis aanhangig te maken bodemprocedure, strekkende tot vernietiging van deze besluiten, zal zijn beslist. Daarnaast vordert eiser VV Bennekom – onder oplegging van een dwangsom – te gebieden om hem toe te laten als lid van VV Bennekom en hem te laten deelnemen aan trainingen en wedstrijden. Ten slotte vordert eiser een veroordeling van VV Bennekom in de proceskosten. VV Bennekom voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

Eiser stelt zich op het standpunt dat hij op onjuiste gronden is geschorst en geroyeerd en dat hij geen geweld heeft gebruikt tegen spelers van SV Huizen, hetgeen door VV Bennekom gemotiveerd is betwist. De voorzieningenrechter zal daarom allereerst beoordelen of eiser geweld heeft gebruikt in de wedstrijd tegen SV Huizen.

Relevant hierbij is dat in het vonnis van 4 februari 2015 niet wordt geoordeeld dat eiser geen geweld heeft gebruikt. Eiser heeft in de onderhavige procedure echter gemotiveerd betwist dat hij heeft geslagen en hij stelt dit te kunnen staven met getuigenverklaringen van onder andere (een) speler(s) van SV Huizen, hetgeen de voorzieningenrechter niet onaannemelijk acht. Uit het vonnis van 4 februari 2015 blijkt immers dat een speler van SV Huizen die door eiser zou zijn geslagen heeft verklaard dat dit niet zo is. Bovendien is in deze eerdere procedure door de voorzitter van VV Bennekom verklaard dat hij niet heeft kunnen constateren dat eiser spelers van SV Huizen heeft geslagen. Dit leidt ertoe dat niet met voldoende mate van zekerheid kan worden vastgesteld dat eiser na afloop van de wedstrijd tegen SV Huizen geweld heeft gebruikt. VV Bennekom heeft dit dan ook niet aan de besluiten ten grondslag kunnen leggen.

Ter zitting is gebleken dat eiser zich wel heeft gemengd in de vechtpartij. Dit volgt uit ter zitting afgelegde verklaringen van eiser en van een getuige en wordt ondersteund door de verklaring van de voorzitter van VV Bennekom. De voorzitter stelt daarbij dat eiser een agressieve en dreigende houding heeft aangenomen tijdens de vechtpartij. De voorzieningenrechter is van oordeel dat derhalve alsnog kan worden geconcludeerd dat eiser verkeerd heeft gehandeld door zich agressief/dreigend op te stellen in plaats van de-escalerend. Een volledig beeld van hetgeen is voorgevallen na afloop van de wedstrijd tussen VV Bennekom en SV Huizen ontbreekt echter. Gelet op het voorgaande ligt het voor de hand om aan te nemen dat de besluiten van 20 september 2014 onvoldoende steun vinden in de feiten.

Desondanks komt de voorzieningenrechter tot het oordeel dat de vorderingen van eiser niet kunnen worden toegewezen. Aangenomen moet namelijk worden dat eiser een arbeidsovereenkomst voor bepaalde tijd heeft met VV Bennekom en dat deze van rechtswege zal eindigen op korte termijn, 17 mei 2015. Van een bijzonder belang van eiser bij voortzetting van de arbeidsovereenkomst voor deze korte periode is niet gebleken.

Onder deze omstandigheden moet worden geoordeeld dat het belang van eiser bij toewijzing van de gevorderde schorsing van de besluiten en toelating tot wedstrijden/trainingen betrekkelijk gering is. Daartegenover staat het belang van VV Bennekom bij handhaving van de schorsing en het royement. VV Bennekom stelt dat de verhoudingen tussen partijen – als gevolg van een interview met eiser in een regionaal dagblad – zodanig zijn verstoord dat toelating tot de vereniging als lid/speler onwenselijk is. Uit het interview met het regionaal dagblad blijkt dat eiser de hoofdtrainer en een bestuurslid van VV Bennekom in diskrediet heeft gebracht en de suggestie heeft gewekt dat het bestuur in de tuchtprocedure bepaalde bewijsmiddelen heeft achtergehouden. Dat de verhoudingen ernstig zijn verstoord kan daarom worden aangenomen en is door eiser onvoldoende gemotiveerd weersproken.

De voorzieningenrechter komt tot de eindconclusie dat het belang van VV Bennekom bij handhaving van de besluiten zwaarder behoort te wegen dan het belang van eiser bij schorsing daarvan. Van VV Bennekom kan in redelijkheid niet worden gevergd dat zij eiser weer als lid/speler toelaat.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af en compenseert de proceskosten, aangezien partijen over en weer op enige punten in het ongelijk zijn gesteld.

Rb. Midden-Nederland 8 april 2015
ECLI:NL:RBMNE:2015:2448 *(Tscheu La Ling (eiser)/Steven ten Have (gedaagde))*

Inleiding

Eiser is onder meer directeur van een investeringsmaatschappij en oud-voetballer van profvoetbalclub Ajax. Gedaagde was van 30 maart 2011 tot en met 26 maart 2012 voorzitter van de Raad van Commissarissen van de beursgenoteerde onderneming AFC Ajax N.V. (hierna: de RvC). Medio 2011 heeft eiser zich kandidaat gesteld voor de functie van algemeen directeur van AFC Ajax N.V., waarbij zijn kandidatuur werd ondersteund door Johan Cruijff, lid van de RvC. Gedaagde en de overige leden van de RvC waren van mening dat eiser niet voor deze functie in aanmerking kwam.

Op 20 november 2011 is er een Ledenraadvergadering gehouden. Bij toetreding tot de Ledenraad dient een nieuw lid een geheimhoudingsverklaring te ondertekenen. Tijdens de Ledenraadvergadering heeft gedaagde toegelicht waarom eiser niet in aanmerking kwam voor de functie van algemeen directeur. Van de vergadering is heimelijk een geluidsopname gemaakt. De uitlatingen van gedaagde zijn vervolgens in de media terechtgekomen.

Eiser stelt zich op het standpunt dat gedaagde uitlatingen heeft gedaan in de Ledenraadvergadering die onwaar zijn. Gedaagde zou onder meer hebben gesuggereerd dat eiser betrokken zou zijn (geweest) bij omkooppraktijken. Namens eiser is gedaagde bij brief van 24 november 2011 gesommeerd om te bevestigen dat er uitlatingen zijn gedaan die onwaar zijn. Eiser heeft daarna een kort geding aangespannen tegen gedaagde waarin rectificatie en schadevergoeding worden geëist. De voorzieningenrechter heeft deze vorderingen afgewezen omdat eiser onvoldoende aannemelijk had gemaakt dat gedaagde gezegd of gesuggereerd had dat eiser betrokken was bij omkooppraktijken. Nadien is er een uitgebreidere transcriptie van de Ledenraadvergadering openbaar geworden. Vervolgens heeft eiser een verzoek tot een voorlopig getuigenverhoor ingediend en zijn in dat kader twee getuigen gehoord.

Eiser vordert nu in de bodemprocedure een verklaring voor recht dat gedaagde onrechtmatig heeft gehandeld ten opzichte van eiser en dientengevolge aansprakelijk is voor de schade die eiser heeft geleden door de gedane uitlatingen van gedaagde in de Ledenraadvergadering. Daarnaast vordert eiser onder oplegging van een dwangsom rectificatie en een verbod voor gedaagde om verdere openbare, onjuiste, negatieve en/of grievende uitlatingen over eiser te doen. Tevens vordert eiser een immateriële schadevergoeding ter hoogte van € 10 000 en een veroordeling van gedaagde in de proceskosten van het kort geding van de onderhavige procedure. Gedaagde voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

De rechtbank dient te beoordelen of gedaagde tijdens de Ledenraadvergadering onrechtmatige uitlatingen over eiser heeft gedaan en of deze uitlatingen op grond van artikel 6:167 BW dienen te worden gerectificeerd.

Eiser stelt zich hierbij op het standpunt dat de uitlatingen inbreuk maken op het recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer en het recht op goede naam, waarbij de uitlatingen een beschuldigend en diffamerend karakter zouden hebben. Subsidiair zouden de uitlatingen volgens eiser zijn te kwalificeren als een doen of nalaten in strijd met hetgeen volgens het ongeschreven recht in het maatschappelijk verkeer betaamt. Gedaagde stelt onder meer dat de betreffende uitlatingen zijn gedaan in de beslotenheid van de Ledenraad en artikel 6:167 BW daarom niet aan de orde is alsmede dat de uitlatingen niet onrechtmatig zijn.

Met betrekking tot de rectificatie oordeelt de rechtbank dat artikel 6:167 BW ziet op situaties waarin sprake is van onjuiste of door onvolledigheid misleidende publicatie van gegevens van feitelijke aard. Het begrip 'publicatie' dient ruim te worden uitgelegd en kan iedere openbaarmaking betreffen, ook als deze niet in de media heeft plaatsgevonden. In dit geval moet worden beoordeeld of er sprake is van een dergelijke openbaarmaking of dat er – zoals door gedaagde gesteld – sprake is van uitlatingen in beslotenheid. In dat laatste geval is er zoals gezegd geen sprake van publicatie in de zin van artikel 6:167 BW.

De rechtbank overweegt dat de Ledenraad bestaat uit circa dertig personen die als zodanig zijn benoemd. Bij toetreding tekenen de nieuwe leden een geheimhoudingsverklaring die onder meer bepaalt dat leden zich niet op eigen initiatief tot de media zullen wenden. De omstandigheid dat sprake is van een beperkte kring van personen die gehouden is tot geheimhouding omtrent het aldaar besprokene brengt naar het oordeel van de rechtbank met zich dat uitlatingen tijdens de Ledenraadvergadering als uitlatingen in beslotenheid moeten worden aangemerkt. Hoewel eiser stelt dat de uitlatingen tijdens de Ledenraad feitelijk vrijwel direct openbaar worden, is dit door gedaagde gemotiveerd betwist. Nu eiser zijn stelling niet nader heeft onderbouwd, kan van uitlatingen in het openbaar geen sprake zijn. Dat één of meerdere aanwezigen zich niet aan de geheimhoudingsverplichtingen hebben gehouden doet hier evenmin aan af. Er is geen sprake van een publicatie in de zin van artikel 6:167 BW en de vordering tot rectificatie is niet toewijsbaar.

Afgezien van het voorgaande moet worden geoordeeld dat de door gedaagde gedane uitlatingen niet onrechtmatig zijn. Daarbij is onder meer van belang dat gedaagde heeft geantwoord op vragen van de Ledenraad. Relevant is verder dat volgens de beschikbaar zijnde transcriptie slechts verdenkingen jegens eiser zijn geuit in plaats van beschuldigingen en dat er geen sprake is van zware of nodeloos grievende bewoordingen of verdachtmakingen. Het voorgaande brengt mee dat de vorderingen van eiser worden afgewezen.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen van eiser af en veroordeelt eiser in de proceskosten.

Rb. Midden Nederland (vzr.) 13 mei 2015
ECLI:NL:RBMNE:2015:3330 *(Sport Vereniging SV Huizen (SV Huizen)/Koninklijke Nederlandse Voetbal Bond (KNVB))*

Inleiding

Op 20 september 2014 vond een voetbalwedstrijd plaats tussen de eerste elftallen van SV Huizen en VV Bennekom. Na afloop van deze wedstrijd hebben zich ernstige ongeregeldheden voorgedaan tussen spelers van beide teams. Naar aanleiding van door de scheidsrechter ingevulde wedstrijdformulieren is er een tuchtzaak aanhangig gemaakt bij de Landelijke Tuchtcommissie Amateurvoetbal van de KNVB (hierna: de Tuchtcommissie). Bij uitspraak van de Tuchtcommissie van 30 september 2014 is geoordeeld dat SV Huizen voorwaardelijk uit de competitie wordt genomen met een proeftijd van één jaar, ingaande op 1 oktober 2014. Hierbij werd geoordeeld dat er sprake was van een collectieve excessieve overtreding omdat vijf spelers, maar in ieder geval twee of meer

spelers, zich schuldig hebben gemaakt aan een individuele excessieve overtreding.

In hoger beroep heeft de Landelijke Commissie van Beroep Amateurvoetbal van de KNVB (hierna: de Commissie van Beroep) op 16 december 2014 de uitspraak van de Tuchtcommissie uitsluitend ten aanzien van de strafmaat vernietigd. De Commissie van Beroep oordeelde dat SV Huizen vijf winstpunten in mindering kreeg en voorwaardelijk uit de competitie werd genomen met een proeftijd van twee jaar, ingaande op 1 oktober 2014. Daarnaast kreeg SV Huizen een boete opgelegd van € 200 000.

De Tuchtcommissie heeft bij separate uitspraken van 30 september 2014 vier spelers van SV Huizen en een (toeschouwer/)reservekeeper van SV Huizen met ingang van 1 oktober 2014 voor achttien maanden geschorst. Volgens de Tuchtcommissie is er in alle voornoemde zaken sprake van buitensporig fysiek geweld buiten een spelsituatie. De Commissie van Beroep heeft deze uitspraken op 21 november 2014 bekrachtigd.

SV Huizen start vervolgens een kort geding en vordert primair schorsing van de uitspraken van zowel de Tuchtcommissie van 30 september 2014 als de Commissie van Beroep van 16 december 2014. Subsidiair vordert SV Huizen voorlopige gedeeltelijke ontheffing uit de aan haar opgelegde straf van vijf punten in mindering, zolang in een bodemprocedure niet anders is beslist. Daarnaast vordert SV Huizen om de KNVB te ontzeggen om nakoming van de tuchtrechtelijke uitspraken jegens SV Huizen te vorderen en veroordeling van de KNVB in de proceskosten. Relevant hierbij is dat SV Huizen ten tijde van de zitting – als gevolg van de vijf punten in mindering – op de elfde plaats stond in de zaterdaghoofdklasse A van het amateurvoetbal en het eindigen op deze plek het spelen van nacompetitie tot gevolg zou hebben. De KNVB voert gemotiveerd verweer.

Beoordeling

Volgens de voorzieningenrechter is de spoedeisendheid van de zaak gegeven met de aard van de vordering. Daarnaast wordt geoordeeld dat het gedeelte van de vordering dat ziet op de schorsing van de beslissing van de Tuchtcommissie zal worden afgewezen, nu vaststaat dat de uitspraak van de Commissie van Beroep in de plaats is getreden van deze uitspraak. De voorzieningenrechter dient zich voorts een oordeel te vormen of de (werking van de) beslissing van de Commissie van Beroep moet worden geschorst omdat voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter deze beslissing zal vernietigen.

Kern van het geschil betreft daarom het antwoord op de vraag of de Commissie van Beroep aan SV Huizen terecht de bovengenoemde sancties heeft opgelegd. Om dergelijke sancties te kunnen opleggen, is volgens de interne regelgeving van de KNVB vereist dat twee of meer spelers, functionarissen en/of toeschouwers van één vereniging buitensporig fysiek geweld hebben toegepast buiten de spelsituatie waarbij geen sprake was van strijd om de bal. In dat geval is er sprake van een excessieve overtreding. Er moet worden beoordeeld of de vier spelers en de reservekeeper van SV Huizen zich hieraan schuldig hebben gemaakt.

Hierbij is relevant dat op grond van de KNVB-reglementen onder excessieve overtredingen onder andere buitensporig fysiek geweld jegens een individu of meerdere individuen valt**.** Onder buitensporig fysiek geweld valt onder andere buitensporig gewelddadig handelen, al dan niet met ernstig letsel tot gevolg, het bij herhaling gewelddadig handelen en het deelnemen aan een collectieve vechtpartij door gewelddadig handelen. Onder gewelddadig handelen wordt onder andere verstaan het geven van een vuistslag, stomp, kopstoot, elleboogstoot of kniestoot.

Volgens de voorzieningenrechter heeft de reservekeeper van SV Huizen zich schuldig gemaakt aan een excessieve overtreding. Dit volgt uit de uitspraken van de Tuchtcommissie en de Commissie van Beroep jegens de reservekeeper. Dit is volgens de voorzieningenrechter anders met betrekking tot de vier spelers van SV Huizen. Uit de jegens deze spelers gebezigde bewijsmiddelen in de tuchtprocedure leidt de voorzieningenrechter af dat ieder van hen heeft geslagen. Er blijkt echter niet, althans onvoldoende, dat door één of meerdere van hen herhaaldelijk is geslagen.

Daarnaast is er sprake van een motiveringsgebrek. De Tuchtcommissie en de Commissie van Beroep hebben in hun uitspraken niet gemotiveerd waarom de door de vier spelers gegeven klappen in dit geval kwalificeren als excessief; er wordt volstaan met het oordeel dat met het geven van een klap sprake is van buitensporig fysiek geweld buiten een spelsituatie, waarbij geen sprake is van strijd om de bal.

Zonder nadere motivering blijft echter onduidelijk waarom de vier spelers van SV Huizen buitensporig en dus excessief gewelddadig zouden hebben gehandeld. Er is immers geen sprake van een vuistslag, stomp, kopstoot, elleboogstoot of kniestoot. Het is niet aannemelijk dat een lichter vergrijp eveneens als excessief wordt beoordeeld. Hier doet niet aan af dat de in de KNVB-reglementen opgenomen lijst van handelingen niet-limitatief is. Daarnaast is niet komen vast te staan dat door één of meerdere spelers bij herhaling gewelddadig is gehandeld. Evenmin is er door de KNVB een concrete toelichting hieromtrent gegeven in de onderhavige procedure. De voorzieningenrechter oordeelt daarom dat vanwege het ontbreken van een (deugdelijke) motivering op het punt van de kwalificatie van de verweten gedragingen de Tuchtcommissie en de Commissie van Beroep niet in redelijkheid tot de tuchtrechtelijke uitspraken jegens de vier spelers hebben kunnen komen.

Dit betekent dat er geen sprake kan zijn van een collectieve excessieve overtreding. Immers, naar het voorlopig

oordeel van de voorzieningenrechter heeft alleen de reservekeeper zich – individueel – schuldig gemaakt aan een excessieve overtreding, terwijl voor een collectief exces is vereist dat daarnaast nog een excessieve overtreding is begaan door een speler, functionaris of toeschouwer van SV Huizen. Dit heeft tot gevolg dat de door de Commissie van Beroep aan SV Huizen opgelegde sanctie ongegrond is en derhalve naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid geen stand kan houden. Dit wordt niet anders door de stelling van de KNVB dat toewijzing van de vordering grote en onomkeerbare gevolgen heeft voor de competitie en voor een aantal andere voetbalverenigingen.

Op grond van het voorgaande zal de beslissing van de Commissie van Beroep van 16 december 2014 worden geschorst, totdat de rechter in een bodemprocedure uitspraak heeft gedaan. SV Huizen wordt gelast om binnen veertien dagen na betekening van dit vonnis een bodemprocedure aanhangig te maken. Dit brengt met zich mee dat de KNVB geen nakoming van de beslissing van de Commissie van Beroep kan vorderen zolang in de bodemprocedure niet anders is beslist. SV Huizen heeft bij het gedeelte van de vordering dat ziet op de nakoming daarom geen belang meer.

Beslissing

De voorzieningenrechter schorst, in afwachting van een uitspraak door de bodemrechter, de beslissing van de Commissie van Beroep van 16 december 2014 en veroordeelt de KNVB in de proceskosten. Het meer of anders gevorderde wordt afgewezen.